

[Udenrigsministeren.]

militært hjælpeløst, og vi må fastholde vor solidaritet med den kollektive sikkerhedspolitik, som den vestlige verden har bygget op. Det må fortsat være indenfor NATO-organisationens rammer, at denne politik må finde sin udformning. Og i forholdet til Tyskland mener jeg, at det er bedre stemmende med dansk tradition, med dansk ånd og tankegang ved samarbejde og ved gensidig bistand at søge normale forbindelser med tidligere modstandere tilvejebragt fremfor gennem had og mistro at uddybe tidligere modsætninger. Kun derved opbygges det tillidsforhold, der er forudsætningen for et frugtbart samarbejde indenfor den vestlige forsvarsalliance.

Må jeg endelig erindre om, at det i regeringens programerklæring hed, at en løsning af det vesttyske problem bør indebære en mulighed for, at der senere kan tilvejebringes en på frie valg baseret ordning af hele det tyske spørgsmål. Tremagtserklæringen fra London tilgodeser netop dette hensyn, når den udtaler, at en frit forhandlet fredstraktat og en gennemførelse af fredelig vej af tysk genforening i fuld frihed forbliver et afgørende mål for deres politik.

Jeg vil endelig gerne påny understrege, at regeringen med den største opmærksomhed følger mulighederne for ad forhandlingens vej at få en almindelig afspænding tilvejebragt. Tegnene hertil har hidtil været sparsomme, omend den sovjetiske tilnærmelse i nedrustningspolitikken synes at pege fremad, ligesom vi alle glæder os over, at der i dag intetsteds er krig. Dette bør imidlertid efter regeringens opfattelse ikke føre til, at man på et løst og utilstrækkeligt grundlag sætter Vestens forsvar på spil. Som den storpolitiske situation er, må begge hensyn imødekommes samtidig i det håb, at de hver for sig kan bidrage til det endelige mål: fredens og sikkerhedens endelige betryggelse gennem en forsoningspolitik fra alle sider førende frem til en kontrolleret nedrustning i alle lande og for alle våben.

Og til slut. Hele det traktatkompleks, jeg her har redegjort for, vil blive behandlet på det nordatlantiske råds møde i Paris på fredag. Jeg skal til slut sammenfatte de punkter, på hvilke stillingtagen er nødvendig.

For det første vil man som nævnt blive

stillet overfor spørgsmålet om at under-skrive en protokol, der indbyder Vesttyskland til at tiltræde Atlantpagten.

For det andet er det i forbindelse hermed meningen at tage en principiel beslutning om at styrke NATOs militære maskineri, så at den øverstkommanderende får forøget indseende med styrkernes placering, forsyning og operative anvendelse.

For det tredje vil der blive stillet forslag om, at samtlige Atlantlande tilslutter sig den af vestmagterne på Londonmødet afgivne erklæring, hvori det bl. a. siges, at den vesttyske forbundsregering er den eneste frie og lovligt etablerede tyske regering og derfor beføjet til at tale for Tyskland som repræsentant for det tyske folk i internationale anliggender. Denne erklæring er ikke i modstrid med Danmarks hidtidige holdning overfor Østtyskland, som hverken Danmark eller noget andet vestligt demokratisk land har kunnet anerkende som suveræn stat. Det vil erindres, at der i maj i år — efter afholdelsen af det nordiske udenrigsministermøde — blev udsendt en meddelelse om, at ingen af de på mødet repræsenterede regeringer for tiden havde til hensigt at anerkende Østtyskland. Situationen er i denne henseende stadig den samme, og en tilslutning til den nys citerede erklæring fra Londonkonferencen betyder derfor intet brud med den linie, vi har fulgt indtil nu.

For det fjerde skal jeg nævne, at det ikke kan udelukkes, at den under Londonkonferencen vedtagne udtalelse om, at de delta-gende lande anser Atlantpagten som værende af ubestemt varighed, vil blive forelagt Atlantrådet, og at der i så henseende vil kræves stillingtagen. Jeg vil i denne forbindelse erindre om, at Atlantpagten ifølge sin ordlyd ikke er tidsbegrænset, men giver de deltagere, der måtte ønske det, en ret til udmeldelse efter 20 års forløb. Udtalelsen på Londonkonferencen er i virkeligheden derfor juridisk set ikke andet end en bekræftelse af den rigtige forståelse af pagtens opsigelsesparagraf. En tiltrædelse heraf er efter min mening på den ene side overflødig, på den anden side uskadelig, idet den på ingen måde præjudicerer spørgsmålet om det enkelte medlemslands ret til at benytte opsigelsesparagraffen efter udløbet af 20 års fristen. Og iøvrigt er det jo, politisk set, klart, at erklæringer af denne art ifølge